

έξω κανένα μυθιστόρημα; Βρέ την καυμένη τή Βασιλική! καλ' άκοῦς άξιώσεις πού της έχει!.. Για νά σου 'πώ, κορίτσι μου, μὴν ξετάζης, κάνε μου τή χάρι, τί υποσχέθηκα 'ςτούς άλλους: φρόντισε μόνον νά θυμηθῇς τί εἶχα πῇ 'σέ σέ, όταν ἤθελα νά σε ζητήσω ἀπὸ τοὺς γονεῖς σου: σέ ρώτησα ἂν θέλῃς νά με πάρῃς γιὰ ἄντρα; μοῦ φαίνεται ὅτι μόνον περὶ τῆς ἀγάπης σου σέ ρώτησα... Σιωπᾷς; ἂν, τὸ ἐνθυμεῖσαι καλὰ... σοῦ εἶπα νά μείνῃς μαζί μου καὶ συγκατένευες, χωρὶς νά σου υποσχεθῶ τίποτε περισσότερον. Μὲ ἠκολούθησες μόνον ἀπὸ ἀγάπη, τὸ ἐνθυμοῦμαι: ὁ γάμος δὲν ἦτο ἀκόμη ὄνειρόν σου. Γι' αὐτὸ τότε σ' ἀγκούσῃς κ' ἐγὼ περισσότερον. Τί ἔκαμα κατόπιν; ἢ τί θὰ κάμω εἴνε λογαριασμοῦ 'δικός μου... σὺ χρεωστᾷς μόνον νὰ μ' ἀγαπᾷς καὶ νὰ ὑπακούῃς: τ' άκοῦς, παιδί μου; Καὶ ἂν σε ξαναρωτήσῃ ὁ πατέρας σου, πὲ του νά λθῇ νά του ἀποκριθῶ ἐγώ... άκοῦς;

Καὶ ἦτο τόσο ἐπιβάλλον ὁ τόνος τοῦ Λέοντος, ὥστε ἡ Βασιλικὴ δὲν ἐτόλμησε νά ἀπαντήσῃ. Μὲ παγετῶδες ὕφος ἔβλεπε μόνον τὸν ἐραστὴν της, ὅστις ἠγέρθη πλήρης ὀργῆς καὶ ἤρξατο περιπκτῶν μεγάλους βήμασι κατὰ μῆκος τοῦ δωματίου. Ἐξήκολούθει δὲ πάντοτε ἀπειθυνόμενος πρὸς τὴν νεάνιδα, διὰ βαναυσότερου ὁλοῦν τρόπου καὶ τολμηροτέρως γλώσσης, χυδαίως τὰς ιδέας, χυδαίως τὰ σχήματα. Ἡ παραφορά του, ἐκουσία κατὰ τι, τὸν ἐξώθησε μέχρι τῶν ἐσχάτων. Μετὰ τὰς ὕβρεις τὰς ἀλόγους καὶ ἀναιτίους «τῆς το λέγει ἐπὶ τέλους καθαρά-καθαρὰ: νά μὴ ξανατολήσῃ νά του ἀναφέρῃ ἄλλη φορά τέτοιες ὁμιλίες, γκατὶ τὴν πῆρε ὁ διάβολος: αὕτη σου! καὶ νὰ σωπαίνῃ ὅ,τι θέλει αὐτός θά τὴν κἀνῇ καὶ ἄλλη νά ἰδῇ νά στεφανωθῇ, καὶ ἄλλη νά πάρῃ σπῆτι του, αὕτη δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νά ὁμιλήσῃ. Νέτα σκέτα!»

Ἀφρίζων δὲ καὶ κοχλάζων ἀκόμη ἔλαβε τὸ πιλίκιόν του καὶ κατῆλθε δρομαίως τὴν κλίμακα. Ἐφρευγεν ἐκεῖθεν διὰ τελευταίαν φοράν, πλὴν νύχταριστῆμένος ἐξ ἐαυτοῦ. Μὲ το ὑπερβολικὸν τῆς ὀργῆς, τὸ κατὰ τι προσποιητόν, ἤθελε νά καταπλήξῃ καὶ νὰ προλάβῃ τὴν Βασιλικήν. Ἦξευρεν ὅτι καὶ ὁ οἰκοκύριος περιορίζει ἐνίοτε τὰς ἀξιώσεις του, ὅταν φωνάζῃ πολὺ ὁ κλέπτης.

Ἡ Βασιλικὴ ἡσθάνθη βαθύτατα τὸ κτύπημα. Τὰ ὄνειρά της ὅλα διεσκορπίζοντο, καὶ τὸ μέλλον, τὸ ὅποιον ἠύγαζεν ἐνώπιόν της ἀεροφάες, καταδεικνυτο ἤδη ἐρεβῶδες, ὡς ἡ νύξ. Μετὰ τὴν πρώτην ἀπέλπιδα θλίψιν καὶ τὰ δάκρυα, ὅταν ἤλθεν ἡ σκέψις, προσεπάθησεν ἡ νεανὶς νά κατανοήσῃ τὸ αἷτιον τῆς σκληρότητος καὶ τῆς ἀδικίας τοῦ ἐραστοῦ της. Ἠρώτησεν ἐαυτὴν κατὰ τί ἔπαισε: τί ἀπειποιήθη εἰς ἐκείνον, τὸν ὅποιον ἠγάπα, τί ἀφορμὴν παραπόνου τῷ εἶχε δώσει ποτέ, ὥστε νά ἐπέλθῃ ταχέως ἡ ἀνέλπιστος ἐκείνη μεταβολή. Εὗρεν ὅτι, ἐκτὸς ἀγάπης θερμῆς καὶ τυφλῆς ὑποταγῆς, τίποτε ἄλλο δὲν ἡσθάνθη ἢ παρέσχε πρὸς τὸν Λέοντα.

Πάντοτε καλὴ καὶ εὐπροσήγορος, ἐπιμελὴς καὶ προσεκτικὴ, οὐδέποτε ἀρνηθεῖσα τι εἰς τὸν ἔρωτα, ἠπόρει πῶς αἰφνης κατέστη ἀναξία τῶν ὑπὲρ αὐτῆς σχεδίων τοῦ Λέοντος. Φεῦ! ἠγνοεῖ ἡ ἀπλή, ὅτι διὰ νὰ τηρήσῃ μέχρι τέλους τὴν θέσιν της, ἔπρεπε νά τῷ ἀρνηθῇ ἔν πρᾶγμα καὶ ἔν μόνον.

Πλὴν οὕτως ἢ ἄλλως ἤλθεν εἰς τὸ ἀληθὲς συμπέρασμα. Ἀφεύκτως ὁ Λέων δὲν ἦτο καλός, ὅπως τὸν εἶχε νομίσαι μέχρι τοῦδε, ἀφ' οὗ παρὰ τὰς υποσχέσεις του, παρὰ τὸν ἄλλοτε ἔρωτά του, παρέβλεπε καὶ κακομετεχειρίζετο κόρην, τόσῳ καλὴν καὶ ἀγαπῶσαν. Ὅσον ἀγαθὴ καὶ ἂν ἦτο, δὲν ἔπρεπε τότε πλέον νά περιορισθῇ εἰς «ἀγάπην θερμὴν καὶ τυφλὴν ὑποταγὴν», ἔπρεπε, πρὶν ἢ ἀποφασίσῃ τὴν θυσίαν ἐαυτῆς, νά ἐνεργήσῃ ὑπὲρ τῆς βελτιώσεως τῆς τύχης της.

Διηγῆθη εἰς τὴν κυρίαν Δυβάλ τὰ συμβαίνοντα, ὑπέκρουσα ἀφ' ἐνὸς εἰς τὴν ἀνάγκην τῆς ἐξομολογήσεως καὶ ἀφ' ἐτέρου εἰς τὰς συχνὰς ἐρωτήσεις τῆς σεβαστῆς παιδαγωγοῦ, ἥτις παρετήρησε τὴν πολυήμερον ἀπουσίαν τοῦ Λέοντος καὶ εἶχεν ἀκούσει ὀλίγας λέξεις ἐκ τοῦ τραχέος ἐκείνου διαλόγου. Ἡ κυρία Δυβάλ, εὐθεὶα πάντοτε καὶ εἰλικρινής, μὴ θέλουσα νά βαυκαλίσῃ δι' ἀπατηλῶν ἐλπίδων τὴν ἀτυχὴ μαθήτριά της, ἐζήτησε νά τῇ γνωρίσῃ κατὰ βάθος τὴν θέσιν της. «Τὸ δικαίον μίαν κόρης πτωχῆς—τῇ εἶπεν—ἐναντίον τοῦ πλουσίου ἐραστοῦ της, ὅστις ἐξήσκησεν ἐπ' αὐτῆς ὅλα του τὰ δικαιώματα, κατόπιν μεγάλων εὐεργεσιῶν, εἶνε ὅλως ἀνίσχυρον. Ἐὰν ἡ ἀθέτησις τῶν υποσχέσεών του ἐπιφέρῃ τὴν ἀτίμωσίν της, ὁ νόμος τὴν ὑπερασπίζει: ἀλλ' ὁ νόμος, ὡς λέγουσιν, ὁμοιάζει τὸ ἀράχτιον, τὸ ὅποιον συλλαμβάνει μὲν τὰ μικρὰ ἕντομα, ἀλλ' ἀφίνει νά διέλθωσι δι' αὐτοῦ τὰ μεγάλα. Ὁ Λέων εἶνε μέγα ἕντομον: εἶνε πλούσιος καὶ ἰσχυρός, ἢ δ' ἐπὶ δικαστηρίου συζήτησις τῆς ὑποθέσεως, ἐκτὸς τοῦ σκανδάλου, οὐδὲν ἄλλο θὰ παρήγεν ἀγαθόν. Ἀλλως τε, καὶ τοὺς δικαστὰς ἀπροσωπολήπτους ἐὰν ὑποθέσωμεν, δὲν εἴμπορεῖ κανεὶς νά στηρίξῃ τὴν εὐτυχίαν του εἰς γάμον ἀναγκαστικόν, ἢ εἰς ὀλιγωνυχιλιάδων φράγκων ἀποζημιώσιν. Προφανῶς ἡ πειθὼ καὶ ἡ ἰκεσία εἶνε προτιμότερα τῆς βίας, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει. Ἐὰν ἀποτύχωσι τὰ δάκρυα καὶ ἡ λογική, οὔτε ὁ δόλος, οὔτε ἡ ραδιουργία, οὔτε ἡ αἰτήσις δικαιοσύνης, οὔτε ἡ αὐτοδικία, δύνανται τι ὑπὲρ τῆς ἐκπληρηθείσης. Ἡ κοινωνία, ἡ τόσον αὐστηρὰ πρὸς τὴν γυναικα, στρέφεται ἀμειλικτὸς ἐναντίον τῆς ἀπειρίας της, τῆς εὐπιστίας καὶ τῆς τυφλότητος. Ἡ τύχη της ἀπεφασίσθη: ὁ ἔρως δὲν τῇ χρησιμεύει πλέον καὶ πρέπει νά τον ἀποβάλλῃ: τριπλοῦν δὲ μέλλον ἀπόκειται αὐτῇ εἰς ἐκλογὴν: ἢ ν' ἀποθάνῃ, ἢ νά ζῇ δούλη καὶ ἐρωμένη τοῦ διαφθορώδους, ἢ ἀποκρύπτουσα τὸ αἶσχος της, νά ζητήσῃ εἰς δεύτερον ἔρωτα, τυχερότερον τοῦ πρώτου, τὴν ἀποπτήσαν εὐδαιμονίαν.»

Ἡ Βασιλικὴ τὰ ἐμάντευσε ὅλα ταῦτα, ἂν καὶ τα ἤκουε πρώτην φοράν. Ἄνευ ἀντιρρήσεως διὰ τοῦτο, περιωρίσθη νά ἐρωτήσῃ τὴν κυρίαν Δυβάλ, ἂν ἠλπίζε τι περὶ τῆς καλωσύνης καὶ τῆς συγκαταβάσεως τοῦ Λέοντος.

— Εἶσαι καθ' ὁλοκληρίαν εἰς τὴν ἐξουσίαν του! ἀπήντησεν ἡ γαλλὶς πρεσβῦτις, ἀφ' οὗ ἐκίνησε σχετικαστικῶς τὴν κεφαλὴν—εἰς ὅ,τι ἀποφασίσῃ περὶ σοῦ, πρέπει, καὶ σε συμβουλεύω νά ὑποκύψῃς ἀγογγύστως. Ἰσως ἡ ταπεινότης σου καὶ ἡ ὑπομονὴ σου τὸν κάμωσι νά λάβῃ οἶκτον ὑπὲρ σοῦ. Ν' ἀναφέρῃς τὸ πρᾶγμα καὶ εἰς τὸν πατέρα σου δὲν θὰ ἦτο ἀνωφελές: ὀλίγαι λέξεις ἐκείνου, εἰς τὸν ὁποῖον ἔδωκε τὸν λόγον τῆς τιμῆς του, δύνανται ἴσως νά ἐπικναφέρωσι τὸν Λέοντα εἰς τὸ κατῆκον. Ἀλλ' ἂν ἐκορέσθῃ ἀπὸ τὸν ἔρωτά σου καὶ δὲν σ' ἀγαπᾷ πλέον, καθὼς φοβοῦμαι, τίποτε δὲν θὰ ἰσχύσῃ ἐναντίον του.

Ἡ Βασιλικὴ ἠγέρθη καὶ ἐπλησίασε τὸ παράθυρον διὰ νὰ κοκρύψῃ τὰ δάκρυά της. Ἠσθάνετο ἤδη τὴν λύπην της ἐκχειλίζουσιν καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς της πλημμυροῦντας. Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ ἠναγκάσθη νά υποκριθῇ φαιδρότητα καὶ νὰ μειδιάσῃ, διότι εἰς τὸ ἀπέναντι παράθυρον τοῦ Νικητή, ὁ Κρίτων Ἀστεριάδης εὕρισκόμενος κατὰ τύχην, τὴν ἐχαιρέτισεν ὑποκλινέστατα. Ἀκουσίως ἔκαμε τὴν παραβολὴν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Λέοντος: ὁ Κρίτων τὴν ἠγάπα πρὸ πολλοῦ μὲ θερμότητα ὁλοῦν αἰξάνουσιν, καθὼς τῇ τὸ ἀπέδειξε τὸς αἰς, ἐν ᾧ τοῦ Λέοντος ἐσθέννυτο βαθμὴν ὁ ἔρως: ἀλλ' ἄρ' ἔτι θὰ ἦτο καὶ αὐτὸς τόσῳ βάνυστος καὶ ἀπότομος, ὡς ὁ νῦν ἐραστής, καὶ θὰ ἠθέτει τὰς υποσχέσεις του, ἐὰν τὰς ἔδιδεν ἀπαξ; Εὐτυχία εἰς ἐκείνον, περὶ τοῦ ὁποίου ἐρωτᾷ τοιοῦτοτρόπως ἡ γυνή, τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷ, ὅταν μάλιστα διατελῇ ὑπὸ τοιαύτας τρικυμιώδεις περιστάσεις!....

Ἐπεται συνέχεια.

ΓΡ. Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΡΟΡΑΜΑ

Ἐν Σελίδι 116, στήλῃ 2, στίχος 42, ἀντὶ ἔδρατ, ἀνάγνωθι: ἔδρατ.

Παρακαλοῦνται οἱ ὀλίγοι εἰσέτι καθυστεροῦντες τὴν συνδρομὴν των κκ. Συνδρομηταὶ ν' ἀνανεώσωσιν αὐτὴν μέχρι τέλους τρέχοντος: Ἰανουαρίου, ἄλλως ἀναγκάζομεθα, μετὰ μεγίστης ἡμῶν λύπης, νά διακόψωμεν ὀριστικῶς τὴν πρὸς αὐτοὺς ἀποστολὴν τοῦ φύλλου.

ΕΞΕΛΟΘΗ

ΤΟΥ ΗΜΕΤΕΡΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΑΙΣΩΠΟΥ

ΕΡΩΣ ΚΑΙ Σ^Α

ΤΟΜΟΣ ΚΩΜΩΣ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΣ ΜΕ ΕΒΔΩΛΛΟΝ ΓΡΑΦΕΝ ΥΠΟ ΤΟΥ Κ.

ΘΕΜΟΥ ΑΝΝΙΝΟΥ

ΚΑΤΑΛΗΛΗΘΟΣ ΩΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟΝ ΔΩΡΟΝ

Περιοχόμενα

Ο πρώτος μου Ἔρως. — Αἱ ἐννέα Μοῦσαι. — Τίς ἡ πατὴρ. — Τὸ δῶρον δὲν ἀντιδωρεῖται. — Κορίσι μάλαμμα.

Τιμᾶται ἐν Ἀθήναις μιᾷς Δραχμῆς, ἐν δὲ ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἑξωτερικῷ 1,20.

ΕΞΕΛΟΘΗ ΚΑΙ ΠΩΛΕΙΤΑΙ
ΕΝ ΤΑΙΣ ΓΡΑΦΕΙΑΙΣ ΗΜΩΝ

ΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ
ΤΟΥ 1888